

Lær. Jeg skal saaledes tillade mig at anbefale det høie Thing at fremme denne Sag saa hurtigt som mulig.

Overmøes: Jeg deler fuldstændig det Ønske, der er fremfat af den sidste ærede Læer (Scharling) om, at dette Lovforslag maatte føres igjennem i denne Samling og det saa hurtigt som muligt. Hvorvidt det skal gaa til Udvalg eller ikke, er Noget, som jeg i dette Dieblif hverken kan eller vil udtale mig om; jeg vil dog strag sige, at jeg vilde finde det betænkeligt at modsætte mig, at det gik til Udvalg, idet jeg mener, at overhovedet en Sag som denne, hvis der bliver reist alvorlige eller blot betydeligere Betæneligheder ved eet eller flere af de vigtigere Ømmer i Loven, nødvendigtvis og rigtigt burde behandles i et Udvalg, især da maaste en saadan Behandling kunde blive afgjørende for Lovens Skjebne. Jeg for mit Vedkommende kan iøvrigt i alt Væsentligt tiltræde, hvad den sidste ærede Læer har udtalt; jeg erkjender nemlig, at der ved denne Lov er flet Fremskridt med Hensyn til hele Arrangementet for Bygningernes Vedkommende, at der er taget saa godt som alle de Hensyn, jeg for min Del kunde ønske tagne, navnlig Sundhedshensyn, Hensyn til Brandfare, Skjønhedshensyn osv. Der er imidlertid et Hensyn tilbage, og det er Hensynet til dem, der skulle bygge. Jeg veed meget vel, at det selvfølgelig maa blive et underordnet Hensyn; men paa den anden Side er det klart, at det er et Hensyn, man paa ingen Maade kan lade ude af Betragtning, dels for de Byggendes Skyld, idet der ikke er Grund til at gjøre det vanskeligere for dem end høist nødvendigt, og dels har det ogsaa en indirekte Betydning for dem, der skulle leie, idet overdrevne Fordringer med Hensyn til de Retninger, jeg før omtalte, let kunde medføre, at der kom til at hvile større Byrder paa Leieren end i og for sig nødvendigt. Det vil vistnok være de ærede Medlemmer bekendt, at der i Landstinget allerede har været reist Tvivl i flere Henseender, navnlig med Hensyn til det sidste Punkt, og skjøndt jeg for flere af disse Punkters Vedkommende ikke nærer saa store Betæneligheder, som der kom frem i Landstinget, tror jeg paa den anden Side dog, at det vilde være rigtigt, at idetmindste enkelte af disse Punkter kom frem ogsaa i Folkethinget, og man saae, hvorledes Situationen stillede sig her. Jeg skal indrømme, at det er ikke meget tilløftende at drage dem frem her ligeoverfor den overordentlige Lyndhed i Medlemmernes Rækker, der for Tiden hersker her i Thinget, der er som en Følge heraf heller ikke stor Ud sigt til, at Behandlingen bliver synderlig livlig; men jeg skal dog ikke undlade at gjøre det, og jeg skal, da Loven i dens Helhed og Principerne derfor

kun libet egne sig til Diskussion i dette Dieblif, saaledes som den har været forberedt, knytte mine Bemærkninger sporadisk til de enkelte Paragrafer og bruge samme Rækkefølge som den, der er fulgt i Lovforslaget, saaledes som dette foreligger efter 3die Behandling i Landstinget. Med Hensyn til § 1 har jeg kun en lille formel Bemærkning at gjøre, idet der staar, at Loven gjælder for Kjøbenhavns Kommunes Grund med Undtagelse af Citabellet Frederikshavn og Orlogsværftet, der senere kunne indbrages under den. Det er altsaa Meningen, at Loven gjælder ogsaa for Christianshavn; men idet der i senere Paragrafer omtales som en Skillelinie den indre Linie af de tidligere Volde, forekommer det mig, at der er en lille Mangel med Hensyn til Christianshavn, hvor Voldene existerer endnu. Jeg formoder, at Meningen skal være den, at Linien ogsaa omfatter de eksisterende Volde, medmindre det maatte der skal være Demarkationslinien, der spiller en Rolle, men saa burde det vistnok siges. Det er imidlertid et mere underordnet Punkt. — I § 4 findes en Bestemmelse, som jeg idetmindste ikke har været istand til at bringe i Samklang med en anden Bestemmelse, der findes i § 29. Der staar saaledes i § 4: „I en Mur eller et Tag, der vender mod en Naboeiendom og ikke er i en Afstand af 2 Alen fra samme, maa der ikke uden Naboen's Samtykke eller anden særlig Afkomst anbringes andre Vys- eller Luftaabninger end saadanne, som ikke ere over 9 Tommer i Jirkant og ere anbragte med mindst 3 Alens Mellemrum, og som ikke maa være til at aabne eller tilstede Ud sigt til Naboen's Eiendom.“ Det forekommer mig deraf at følge, at, i det Dieblif Afstanden er over 2 Alen, kan der ikke være Noget i Veien for at anbringe større Vys- eller Luftaabninger; men nu siger § 29, at ingen Bygning, der ikke ligger fjernet mindst 4 Alen fra Nabogrunde, maa mod denne vende Tagflade eller anden Art af Mur end Brandmur, der skal have følgende Egenskaber, og det hedder saa under d., at Aabninger maa kun anbringes deri efter særlig Tilladelse af Bygningskommissionen, og kun saadanne, som ikke ere over 9 Tommer i Jirkant og ere anbragte med mindst 3 Alens Mellemrum. Det er muligt, at der her er en Distinktion mellem Naboeiendom og Nabogrund; men hvis dette skal være det Afgjørende, tror jeg, det vilde være heldigt, hvis Ordet „Eiendom“ blev ombyttet med et andet, som mere klart sagde, at det er selve Bygningen, der er Tale om. En af de vigtigste Paragrafer er jo aabenbart § 16, og det er ogsaa en af dem, der have været mest omstridte, nemlig Spørgsmaalet om det deri omtalte Tillæg af 2 Alen til den iøvrigt fastsatte Maximumshøjde. Lo Betingelser ere knyttede til dette Tillæg, nemlig, at det er Bygninger, som